

**DANA
GRIGORCEA**

INAQUE

**DÁMA
S MAGHREBSKÝM
PSÍČKOM**

PREKLAD PAULÍNA ČUHOVÁ

Dana Grigorcea

Dáma s maghrebským psíčkom

schweizer kulturstiftung

prohelvetia

Vyšlo s láskavou podporou Nadácie Pro Helvetia

[lo:rən]

Übersetzerhaus Looren

Prekladateľka ďakuje Prekladateľskému domu Looren

Dana Grigorcea

DIE DAME MIT DEM MAGREBINISCHEN HÜNDCHEN

COPYRIGHT © 2018 by Dörlemann Verlag AG, Zürich

TRANSLATION © 2019 Paulína Šedíková Čuhová

COPYEDITING Martina Kubealaková

COVER © Barbora Šajgalíková

COVER PHOTO © Anka Zhuravleva

SLOVAK EDITION © 2019 Inaque

ISBN 978-80-8207-047-0

ISBN E-BOOK 978-80-8207-048-7

Dana Grigorcea

Dáma s maghrebským psíčkom

Novela

INAQUE

Bol jeden z tých rušných pracovných dní, keď promenáda pri jazere aj napriek prvému jarnému slnku zostala ľudoprázdna.

Po trblietavej vode sa prehánali člny s bielymi plachtami, vpredu prekĺzla labuť.

Z Bellerivestraße cez zelené živé ploty prenikal pravidelný tichý šum. Pochádzal z mestskej dopravy, ktorá tadiaľ prúdila. Zürich, Anna so zatvorenými očami však mala pocit, že je pri mori.

Keď otvorila oči, pri vedľajšom stole zbadala muža, ktorý sa pokúšal prilákať jej psa.

„Nepríde,“ povedala.

Muž zodvihol polovičku sušienky a hodil ju psovi.

„Chodievate sem často?“

Anna si pomiešala kávu, ktorú pila bez smotany a cukru.

„Keď som nablízku,“ odpovedala.

Už dávno vedela odhadnúť, ako pôsobí na mužov. Záujem o svoj pôvabný zovňajšok povzbudzovala navyše aj spôsobnými, kontrolovanými pohybmi.

Aj keď tancovala už len v charakterových rolách tróniacich kráľovien, dôstojných matiek a pestúnok, ešte stále bola balerína s citom pre *pas de deux*.

Anna sa pre dôstojné baletné vedľajšie roly rozhodla skôr, než jej museli naznačiť, aby sa hlavných vzdala sama. Stalo sa to už pred niekoľkými rokmi. Na recepciách – ktoré často so svojím manželom, uznávaným lekárom, usporadúvala – žartovala, že teraz, keď tancuje vedľajšie roly, je sólovému tancu bližšie ako vtedy, keď bola sólistkou. Zvonku sa dá všetko pozorovať oveľa lepšie.

Hostia ju zbožne počúvali. Vážili si umenie; prinajmenšom o sebe radi hovorili, že si umenie nadmieru cenia, aj keď ako právnici alebo ekonómovia o umení nemali zväčša ani potuchy. Po prípitkoch sa hovorilo o Anniných rozličných tanečných ro-

lách, o tom, kedy a s kým tancovala, kto dirigoval, aké bolo počas premiéry počasie.

Anna s rôznymi tanečnými partnermi všade na svete tancovala tú najzaľúbenejšiu javiskovú dvojicu. Na druhej strane javiska tiež zakaždým prejavila jemnosť, aby si ju milenec pri rozchode uchoval v tej najlepšej spomienke.

Jej manžel mal ordináciu zariadenú ako byt, so zarámovanými fotkami z Anniných baletných predstavení na stene. Vystupoval so škrobenosťou, pretože ju považoval za vznešenú a prostredníctvom nej sa pokúšal prispôbiť sa vždy vzpriamenému postoju svojej manželky. K premiéram jej do šatne posielal obrovskú kyticu kvetov, ktoré medzičasom neprimerane narástli, čo rozveseľovalo garderobierky a maskérky.

Keď si Anna s chrbtom vzpriameným ako svieca, naťahajúc kroky, oprela kyticu o ruku a v sprievode psíka opúšťala operu, mladší tanečníci ju veľmi obdivovali.

Bol to Annin spôsob, ako posmeliť ne- jeden kompliment, výmenu nežných gest a tváriť sa pritom tak, akoby sa jej vymkla situácia spod kontroly. Takto milencovi do-

pomohla zaujať miesto zapáleného ctiteľa, ktorý ju zakrátko nasledoval na každom kroku. Až potom sa mu odovzdala tak, ako sa chcela odovzdať iba jednému jedinému: tomu súčasnemu.

Robí to pre lásku, hovorila si, aby životu neostala nič dlžná.

Aj teraz vycítila, ako si ju cudzí muž od vedľajšieho stola premeriava a obzerá.

„Je ešte veľmi chladno. Napriek slnku,“ povedala s pohľadom upretým na jazero.

„Ach, toto počasie,“ odpovedal veselo. „Vždy je proti nám.“

Potichu sa zasmiala. Zachytil jej pohľad a zasmial sa s ňou. Potom si obaja pomiešali v šálke, pili a hľadeli na trblietavé jazero.

Keď dopili, súčasne sa postavili, perfektne zosynchronizovaní, a kráčali popri sebe smerom ku Quaibrücke. Začalo sa vzletné trkotanie spokojných ľudí, ktorí si nepripúšťajú nič, len to, že je pekný deň, s jasným slnkom, v jednom z najkrajších miest na svete, s priateľskými, bezstarostne pôsobiacimi ľuďmi. Rozprávali sa a kráčali nahor promenádou pozdĺž Zürišského jazera. Oslepoval ich odraz vody a žiarivé obrysy niekoľkých okoloidúcich.

Anna rozprávala o svojom psíkovi, ktorý k nej pribehol na pláži v Alžírsku. Díval sa na ňu, akoby ju čakal. Mal pieskovo žltú srst': stačilo privrieť oči a už sa nedal rozoznať od piesku. Na základe drobného vzrastu muselo ísť o zmes maghrebského chrta a špica bohvie odkiaľ. Páčilo sa jej pre psíka označenie promenádna zmes, znie to tak staromódne. Vtedy si ho prepašovala do hotelovej izby a napokon ho vzala so sebou do Zürichu.

Anna ďalej rozprávala, že je baletka a skúsila to aj ako choreografka na malom opernom javisku. A že má manžela lekára, s vlastnou ordináciou, že je rodinný lekár, pre prípad, ak by hľadal niekoho dobrého.

Dozvedela sa, že je Kurd, z Turecka, z malej dedinky pri hraniciach so Sýriou a že pracoval v záhradnom centre v L. ako záhradník a dodávateľ. Prednedávnom ho povýšili na vedúceho projektu pri výsadbe pravého horného nábrežia Zürišského jazera, od námestia Bellevue po výbežok Zürichhorn. Vysádzali tu predovšetkým stálu zeleň, odolnú voči poveternostným vplyvom, ale aj nežné, sezónne kvety. Žil v L. v kantóne Aargau, od Zürichu štyrid-

sať minút vlakom, bol ženatý, samozrejme so sesternicou – Anna sa smiala a on tiež –, mali tri deti, dve malé dievčatká a chlapca na prvom stupni. Anna okrem toho zistila, že sa volá Gürkan.

Neskôr, keď kráčala po ceste domov nahor Klosbachstraße, myslela na neho a na to, že ho určite stretne aj nasledujúci deň. Zrejme bude znovu pracovať na promenáde, kde vysádzali sirôtky.

Keď otvárala veľkú bránu k ich domu a musela sa do nej trochu zaprieť, premýšľala, aký je ten muž plachý – a že musí byť oveľa mladší ako ona.

Všimla si, ako chcel svoj krok prispôbiť tomu jej a dvakrát pritom vypadol z rytmu. Ruky držal zložené za chrbtom, čo mu dodávalo dojímavo staromódny výraz. Vybavila si, akým spôsobom sa na ňu zboku díval. Bol ako dospievajúci chlapec, ktorý sa hrá na muža, srdečne sa smial, ako radostný človek. Predsa len však na ňom cítila niečo poľutovaniahodné.